

ΗΛΙΑΣ ΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΣ

Έαρινή πυροβολαρχία

Ίσορροπία τοῦ φευγαλέου ἐντόμου πάνω στοῦ ἄνθος τοῦ ἀμάραντου ἐθύμησε μινωικός ταυροκαθάπτης καὶ ἀναζήτησα νὰ κρύψω τὴ ματιά μου ἀντικρύζοντας τὸ θώρακα τῆς Αἴθρας πού φόραγε ἓνα σῶμα ἐκθαμβωτικό (μποροῦσε νὰ παραβληθεῖ μὲ ἀγοριοῦ πού ἔχει ἀμυχές στὰ γόνατα), ἐμύριζε ἰδρώτα καὶ ἐγγλέζικο τσιγάρο, τὸ τρίχωμα τοῦ ἐφηβαίου πρωτόφαντο νὰ κωδωνίζει συναγείροντας τοὺς ἄλυτους ἀκόμη κόμβους τῆς ἀδημονίας, σπεύδει γοργὰ στὴν ἐλεγχόμενη ἀπὸ ἀδιάφευστες αἰσθήσεις ζάλη τῆς ταραχῆς, σὲ ἀγώνα του νὰ περιλάβει στὶς αἰσθήσεις του τὸ περιέχον τὴν ψυχὴν τοῦ ἄλλου σῶμα, ἐπιμονὴ τοῦ νοῦ νὰ ἀναγνώσει πάλι τὰ ἀπτά χαρακτηριστικά, κινώντας τὰ χέρια του ἀπὸ τοὺς ὤμους, λαμβάνοντας τὸ ἴνδαγμα διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, καὶ ἐπιστρέφοντας στὴν κατακόμβη τῆς ἀντίληψης, κυβερνώντας ἓνα σῶμα πού ὅπως ὁ Ἀδάμ τοῦ Ἰαχβὲ ἢ τοῦ Μ. Ἀγγέλου, ὅπως οἱ φουστανελοφόροι του παπούλιδες / ναί, ἀλλὰ αὐτὸ τὸ στήθος (πού ἄλλοτε χαρακτηρίστηκε *robuste*) μαρσάθηκε σὰ γαρίφαλο πού θνήσκει καὶ ἡ καρδιά βομβεῖ ἀσθματικά ἀφοῦ ἀπ' τοὺς βομβαρδισμοὺς καὶ τὶς ἀναστολές ρεπιάζουνε οἱ ὀξυκόρυφες καμάρες καὶ θραύονται τὰ γυαλοστάσια τῆς Ἀνδραβίδας, ἢ πόλη Ξυπνάει μὲ ἐμβατήρια καὶ

οὐ δεῖ γελᾶν καὶ μειωορρίζεσθαι, ἀλλὰ κλαίειν καὶ πενθεῖν
ἐαυτοὺς ἀπάντησε μορφαζοντας ὁ μπέμπης πού φέρει τὰ σπέρματα μιᾶς ἀτέλειωτης σειρᾶς πιθανοτήτων θανάτου ἀπὸ, ἀρρώστεια, φόνο ἐκ προμελέτης ἢ, ἐνδεχόμενο ἀτύχημα. Ἡ πληγάλα τοῦ σοφοῦ χειριοῦ πάνω στοῦ κλειδοκίμβαλο πού οἰκίζει τὸν εὐγενικό θώρακα τοποθετώντας κυβικά ὄνειρα / διαλύονται σὰ ζαχαρένιες καραμέλλες / σέρνοντας τὴ διάθεση σὲ φαντασίες διαφόρων ἰχοχρωμάτων, ἢ πανικόβλητη ψυχὴ διαθλάται καλπάζοντας ἀκανόνιστα, παλινοδώντας, σὲ εἰκαστικά στιγμιαῖα καταφύγια, στοὺς φοί-

νικες τῆς παραλίας καὶ τὶς προσηλιακὲς μαρομπαροσυνικὲς, μίᾳ καρτέλα thonet (ἐκύλησε στὴν πλαγιά μὲ τ' ἀποροφίματα) πεσμένη μπρούμυτα μὲ δύο ποδάρια στὸν ἄερα, τὸ χέρι θάβεται μέσα στὸν κούφιο θώρακα, τὰ τρίκτυλα εἰσελαύνουν ἄτακτα, μὲ ἰαχὲς καὶ κλάξον, μὲ μαξιλάρια εἰκονίδια καὶ ἀναμνηστικά, ἐκπορθοῦν τὸ ταλαιπωρημένο σῶμα, διοχετεύονται στοὺς πόρους, ἡ ἀλλάλη πόλη μὲ τὰ ψηφιδωτὰ δρομάκια κυριεύεται ἀπ' τὸ σάλο, τυρβάζει περὶ πολλά, τυρβάζει περὶ πολλά, τυρβάζει περὶ πολλά, ἔρχεται ἡ γκρίνια καὶ ἡ βαριά νεφέλη τοῦ ἄστε ντοῦε. Μία ποικίλη κλίμακα ἀναρθρων κραυγῶν ἐκφορᾶζει τὰ βοσκήματα ποὺ βαίνουν στὸ σφαγεῖο, ὅμως

Ἐσὺ θεώμενος τὸ περιβάλλον, κινούμενος μὲ μίαν ἀπαιτηλὴ ἐλευθερία μὲς στὴν ὀρχήστρα τοῦ στρογγυλοῦ ἀλωνιοῦ ποὺ εἶναι λιθόστρωτο καὶ σπαρμένο μαργαρίτες, μὲ ἀνασπρωμένα τὰ μανίκια τοῦ μάλλινου πουκάμισου μέχρι τὰ μπράτσα ποὺ σχηματίστηκαν, ὁμορφα φορώντας χειμωνιάτικα ἔτσι ποὺ ἀκόμα τώρα τὴν ἀνοιξὴ δὲν ἀπόχτησαν τὸ χρώμα τοῦ ὑπαίθρου, τρέχεις ἀπλώνοντας τὴ βέργα μὲ τὸ δίχτυ, γιὰ νὰ συλλάβεις πεταλοῦδες, τὸ σῶμα ἀνήσυχο γυμνάζεται στὸ νὰ ἐλέγχει γύρω τριγύρω καὶ ἡ χαρὰ τοῦ κνηγοῦ ἀποτελεῖται ἀπὸ κείμενα ψηφιδωτὰ μὲ ἐξώστρεφες ἀνταύγειες ἐνῶ ὁ μακρινὸς παπούλης του εἶχε ἀρκεστεῖ μονολογώντας τὸ κύριε ἐλέησον, τὸ σῶμα ἐκτυλίσσεται στὶς ἐπιφάνειες τῶν ἀγγείων, τὸ σῶμα γδύνεται πλησίον τῆς καλδέρας, τὸ σῶμα χαλασμένο ἐνδύεται θεατρικὲς γλαμύδες, ἀποσχηματίζεται, ὁ ἀγὼν ἐνάντια στὸ πάθος μεταβάλλεται σὲ πάθος καὶ 21 κανονιοβολισμοὶ χαϊρετίζουν τὴν ἐθνικὴ ἐπέτειο.

Ὁ μπέμπης ἐκατάντησε τύπος τῆς κεντρικῆς πλατείας στὴν πόλη ποὺ ἐχτίστηκε ἀπὸ ἐρογολάβους, καὶ τριγυρίζοντας ἀνάμεσα στὰ τραπεζάκια (βαράει τὴ μαγκούρα του συγχρόνως καὶ) φωνάζει: *τὴν ἔπαθα ὁ δύστηνος, τὴν ἔπαθα ὁ καημένος.*

Καὶ δόστου (βαρώντας τὴ μαγκούρα του συγχρόνως) χωρὶς διακοπὴ, *τὴν ἔπαθα ὁ δύστηνος, τὴν ἔπαθα ὁ καημένος.* Τὰ παρόνοιά σου στὸ δῆμαρχο.